

Джонатан Джаксън: Православието не е културна особеност, а път на любовта

Бих искал накратко да споделя какво означава Православната църква за мен като човек, който е влязъл в нея на по-късен етап в живота си. Това, разбира се, е невъзможно да се определи с думи, защото това е загадка. Но аз ще говоря като дете, изпитващо страхопочитание.

Изпитвам страхопочитание към православната църква. Към красотата, нейната благодат. Тайнствената тишина и мир, които пребивават тук. Изпитвам страхопочитание от чистотата на учението на Църквата. Животът на светиите и мъчениците, молитвите и песнопенията на Църквата, Покровът на Св. Богородица. Смирението и светостта на Св. Гора. Иконите и словата на отците на Църквата. Милостта на Тайнствата, христоводното смирение на свещенството.

Православието не е религия. То е Животът. То не е списък с правила. То е тайнствено общение със Светата Троица. То е действително общение между Бога и човека. В православната църква съществува благодатта на теосиса, обожението и Преображението. Иконите източват миро, мощите чудодейно лекуват, светиите са изпълнени с Божествена светлина, бебетата получават Свето Причастие, свещениците изповядват собственото си недостойнство, докато се молят над каещия се до тях, умствено затруднените могат да бъдат и богослови, защото те могат да се молят с чистотата на сърцето. Целият свят е Тайнство за Духа на истината, който е навсякъде и всичко изпълва.

В Православната църква намерих лечебницата за болни, в която нашите рани, грехове и заблуди се лекуват чрез общение със Светата Троица и

„Облака от свидетели“ (светиите), който излъчва любовта и истината на Бога. Всичко може да се намери тук, в тайнствената Църква; всички разпръснати късчета истина се събират в тайнствената радост от общението с Бога. Нищо не е добавено към Светото Предание и нищо не е отнето. Църквата е Бого-дишаща.

Пътят на любовта

Православието е пътят на любовта. Религията без любов е обида за Бога. Ние не се молим, нито постим и не правим милостиня, не посещаваме бедния, за да впечатлим Бога или да успокоим гнева Му, сякаш Той е някакво тиранично езическо божество.

Правим тези неща от любов! Ние правим тези неща, защото това доближава сърцето ни до Христос. Иисус Христос е същият вчера, днес и во веки. Когато се моля: „Господи Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй ме, грешния,“ не се моля да променя Христовото сърце към мен. Не се моля, сякаш Божият гръб е обърнат към мен, от гняв и неодобрение – Гърбът Му изобщо не е обърнат към мен! Той Самият е обърнат към мен! Той ме търси! Той е оставил своите деветдесет и девет овци, за да потърси онази една, която се е изгубила. Христос ме гледа с безкрайна любов и милост! Дори самите пламъци на ада са Неговата любов. Един отец (и скъп приятел) на Св. Гора написа толкова красиво стихотворение, което сподели с мен... в стихотворението Христос казва: „Не държа в ръката си ада, за да заплашвам...“

Кажете ми, светът знае ли този Христос? Христос на православната църква?

Аз съм този, който се отдалечи. Аз съм този, който се разкайва, а не Бог. Той е Великият лекар... и покаянието заедно с Иисусовата молитва и Светото Причастие, които са лекарството, което Той ми даде за изцеление на душата и тялото ми. Целият тайнствен живот на Църквата е за нашето изцеление и спасение.

Не променям Бог в молитвите или поклонението си. Той ме променя, с Неговата Милост! Христос е любов! Светата Троица е Любов. Бог не е непостоянен – един ден да е дребнав, суров и отмъстителен, а на следващия ден да бъде мил, мил и милостив. Той е Любов, всеки ден, през цялото време, при всяко обстоятелство. Православната църква разкрива това на света и това преобразува всичко в живота ни. Срещайки се с любовта на Светата Троица, ние непрекъснато се изцеляваме и преобразяваме от благодатта в подобие на Христос. Бог е първият, който ни обича! Изпитвам страх от

красотата на православната вяра.

Православието е живот, това е църквата на Възкресението! Тя е универсална и вечна в своето съединение с Бога. Тя съдържа много различни и красиви културни изрази, но ги надхвърля, защото всички сме „едно в Христос“. Православната църква не е културен феномен. Не съм руснак, грък, румънец, сърбин или арабин; Произхождам от култура, която не е православна. И все пак някак, заради тайнството на Тялото Христово, усещам, че по някакъв начин съм и грък, и руснак, и румънец... Аз съм едно с братята и сестрите си, защото споделяме една и съща кръв, Кръвта на Христа.

Православието е божествен начин на изцеление. Това е истинското изцеление, дадено от самия Христос. Именно Неговата любов ни лекува. Ние като обичани от Бога пациенти трябва да получаваме само лекарството на Великия лекар и да Му се доверяваме с цялото си същество – това е спасението. Ако Той казва, че най-важното е да „обичате Бога с цялото си сърце и да обичаме ближния си като себе си“, тогава ние трябва да следваме това свято предписание! Ако той каже: „Вземете, яжте; това е моето тяло...“ и също така: „Пийте от нея всички, защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на греховете“, тогава трябва да направим точно това. Той е Лекарят; Той знае как да ни излекува! Защо трябва да се опитваме да измисляме други начини да бъдем изцелени? Може ли да има нещо по-дълбоко от получаването на Тялото и Кръвта Христови? Може ли да има нещо по-свещено и тайнствено?

Православието лекува, това е нашият отговор на благодаратта и участието ни в Любовта на Светата Троица. Това е Пътят на любовта.

dobrotoliubie.com